

integracija/diskriminacija/migracija

Koncept, tekst i režija:
Vojislav Arsić, Milena Bogavac, Ivan Stojiljković

Ko-autori/ke i izvođači/ce:
**Nadica Ajredinović, Edison Bajramović, Denis Durić, Đorđe Jašarević, Dušan Mihajlović,
Milica Mladenović, Aleksandra Stojanović**

Video-art i dizajn plakata:
Ivan Stojiljković, Marina Perović

Organizacija:
Bojana Stojković, Vladimir Radinović

Odnosi sa javnošću:
Marina Ugrinić

Muzika:
Đurđevdan
Bijelo dugme i Goran Bregović

Orginalna muzika:
Petar Rudić

Vokalni aranžmani:
Bojana Vunturišević

Predstava je realizovana u okviru projekta *Anti-diskriminaciona kampanja* usmerenog ka mladim Romima, Romkinjama i ne-romskoj populaciji na Jugu Srbije.

Ko-produkcija:
Bitef teatar
Beograd

Produkcija:
Centar E8
Vranje, 2014. godine

Donatori:
Caritas Luxemburg

Predstavu pomogli:
Lasta, Dom učenika i studenata Vranje; Gimnazija „Bora Stanković“, Vranje; Cristabell parfimerija; Vinarija Aleksić; Talimat; Windmill; Travel time collection; Restoran «Od usta do usta»; Pozorište «Bora Stanković», Restoran Alessandro, Ardes grafička produkcija; San Skirt

Prema zvaničnim podacima Eurostata, građani i građanke Srbije, po broju zahteva za azil podnesenih u Republici Nemačkoj, nalaze se na prvom mestu. Na tom mestu, pretekli smo neuporedivo veću i mnogoljudniju Rusku Federaciju, ali i Siriju u kojoj trenutno besni rat. Kada se broj ponedenih zahteva za azil, sagleda u svetlu te činjenice, postaje jasno da u Srbiji živi preveliki broj onih koji bi svoju adresu rado promenili za adresu u Nemačkoj. Zvanični Beograd ove ljude naziva „lažnim azilantima“, a ova predstava za cilj ima da ispita mogu li se azilanti deliti na „lažne“ i „prave“, šta su razlozi iz kojih se jedna porodica odlučuje na traženje azila, kako izgleda procedura traženja azila od Republike Nemačke i da li je sam termin „azil“ u jednom sloju srpskog društva promenio svoje prvobitno značenje.

Da li je azilantstvo postalo profesija i može li se posmatrati kao zanat koji biraju socijalno ugrožene porodice? Da li se azil traži zbog progona, ili zbog novčane naknade koju azilantni dobijaju od Republike Nemačke? Šta je to bolje u Nemačkoj? Šta je to loše u Srbiji? Kako izgleda život u azilu a kako život onih koji se odluče da ga zatraže? Koliko se može zaraditi u „azilantstvom biznisu“ i da li se bavljenje ovim „poslom“ isplati?

Predstava *Nemačka* namenjena je onima koji razmišljaju o odlasku „u azil“ ali i onima koji ne razumeju zbog čega se veliki broj porodica odlučuje na taj korak, te strahuju da bi zbog velikog broja „lažnih azilanta“ Republika Srbija mogla da bude skinuta sa bele šengenske liste.

Zbog svoje edukativne prirode, ali i činjenice da diskriminacija Roma u društvu, počinje u prosvetnom sistemu, predstava se igra u prostoru škole. Njenu publiku čine učenici i učenice različitih uzrasta, zainteresovani da steknu teorijska i praktična znanja o integraciji, diskriminaciji i migracijama romske populacije.

NEKOLIKO PODATAKA I DEFINICIJA

Azil (od grčkog asilon - pribežište, sklonište) je običaj pružanja pravne i političke zaštite koja se dodjeljuje onim izbeglicama koje mogu da dokažu kako osećaju osnovan strah od proganjanja zbog pripadnosti određenoj rasi, naciji, zbog boje kože, religijskog verovanja, pripadnosti određenoj socijalnoj grupi ili zbog drugačijeg političkog mišljenja. Pravo azila je jedno od osnovnih ljudskih prava, prema Opštoj deklaraciji o pravima čoveka, iz 1948. Na nivou država, azil je regulisan zakonima, po kojima se ljudima dozvoljava da ostanu u zemlji u koju su pobjegli, bez prisile vraćanja u prvu zemlju. Svako ima pravo da traži azil, osim kriminalaca i lica koja su prekršila načela Povelje Ujedinjenih nacija. Države potpisnice Konvencije o statusu izbeglica, u obavezi su da izbeglicama pruže zaštitu, ali njihovi organi sami odlučuju kog obima će ta zaštita biti. Ukoliko relevantni državni organi procene da tražitelji azila, u svojoj zemlji nisu žrtve progona, njihov zahtev može biti odbijen.

Broj građana i građanki Srbije koji su tokom 2013. godine tražili azil u nekoj od zemalja Evropske Unije iznosi oko 19. 000. Najveći procenat od ovog broja čine pripadnici i pripadnice romske populacije. Procenat građana i građanki Srbije koji dobiju azil u nekoj od zemalja Evropske Unije je 1%. Najpopularnije destinacije za traženje azila su: Nemačka, Švedska i Luksemburg.

Ukoliko se broj građana i građanki koji traže azil od ovih zemalja u toku 2014. ne bude smanjio, Republika Srbija nalazi se pred ozbiljnom opasnošću da joj EU suspenduje bezvizni režim.

Ukoliko se diskriminacija i stigmatizacija Roma u Srbiji ne bude smanjila, broj onih koji traže azil može postati samo veći.

NEKOLIKO PITANJA

***Šta ste učinili da vaše komšije zatraže azil?
Da li ste učinili nešto da ih u tome sprečite?
Sećate li se kako je bilo putovati sa vizama?
Da li biste želeli da ponovite ovo jedinstveno iskustvo?***

BIOGRAFIJE KO-AUTORSKOG TIMA

NADICA AJREDINOVIĆ (Vranje, 1994.) je završila osnovnu školu u Vranju i upisala srednju poljoprivredno-veterinarsku školu "Stevan Sinđelić" (smer: veterinarski tehničar). Nakon godinu dana školovanja, preselila se za Luksemburg, gde je stažirala kao frizerka. Pre deset godina, neko vreme je živela i u Nemačkoj (Altenglan). Voli Bolivud, TV serije i Fejsbuk.

EDISON BAJRAMOVIĆ (Vranje, 1995.) je student Više strukovne škole u Bujanovcu. Završio je Tehničku školu u Vranju (smer: vozač motornih vozila; treći stepen) i srednju školu u Preševu (smer: tehničar drumskog saobraćaja; četvrti stepen). Pet godina je živio u Nemačkoj (Schelleten). Voli da zgužva burek, a i pljeskavicu. Sluša Haftbefel, Farid Bang i Adila. Bavi se glumom i voli ajvar.

DENIS DURIĆ (Vranje, 1990.) je nezaposleni strukovni inženjer informatike. Prošle godine je diplomirao na Visokoj školi primenjenih strukovnih studija u Vranju. Živeo je Vranju i Frankfurtu na Majni, a želja mu je da ostatak života provede u Beču, Austriji. Voli druženja i filmove, a ne voli španske i indijske serije.

ĐORĐE JAŠAREVIĆ (Vranje, 1994.) je student saobraćajnog odseka na Visokoj školi strukovnih studija. Nikada nije živio u drugoj zemlji, ali planira da ode jer je imao prilike da putuje i zna kakve su stvari ovde, a kakve u inostranstvu. Zastupnik je teze da dobra devojka može da bude i iz sela, ali da dobar auto mora da bude iz Nemačke. Obožava automobile i brzu vožnju, a najviše ga nervira kad mu je rezervoar za gorivo prazan.

DUŠAN MIHAJLOVIĆ (Vranje, 1989.) se trenutno bavi problemima mladih u Vranju, kao volonter i aktivista. Po struci je fizioterapeut, ali ne uspeva da nađe posao u struci. Sanja da se zaposli negde u inostranstvu, gde bi mogao i da se usavršava. Živeo je u Beogradu i Novom Sadu, za koji misli da je najlepši grad u Srbiji. Voli svu muziku, voli Smoki, puno voli da se druži i kofeinski je ovisnik.

MILICA MLADENOVIĆ (Vranje, 1997) je učenica gimnazije "Bora Stanković" u Vranju. Igra u vranjskom pozorištu, trenira karate, piše i slika. U slobodno vreme gleda kroz prozor svoje udobne sobe i sluša džez. Voli da putuje, ali bi želela da ostane i živi u Srbiji. Zaljubljena je, itekako.

ALEKSANDRA STOJANOVIĆ (Vranje, 1997.) je učenica drugog razreda gimnazije "Bora Stanković" u Vranju. Bila je Vukovac u osnovnoj školi a i u srednjoj ima sve petice. Od rođenja živi u Vranju, ali joj je želja da se jednog dana preseli u Englesku radi boljeg školovanja. Voli da putuje i čita, jako je druželjubiva i nije sklona zaljubljanju.

VOJISLAV ARSIĆ (Beograd, 1983.) je aktivista, omladinski radnik, pozorišni umetnik, osnivač i direktor Centra E8. Ima trideset godina i ne zna da odgovori na pitanje šta će biti kada poraste. Konciprao je, režirao i producirao nekoliko pozorišnih predstava, izvedenih u pozorištima i na festivalima, širom regiona. Vodio je brojne treninge u oblasti upotrebe pozorišta u edukaciji, a bio je angažovan i na razvoju i popularizaciji ovog vida teatra. Bio je u Nemačkoj, samo jednom, ali je bar deset puta bio na nemačkim aerodromima, gde je čekao let za drugu destinaciju. Najbolji aerodrom u Nemačkoj mu je Frankfurt.

MILENA BOGAVAC (Beograd, 1982.) je spisateljica, dramaturškinja, scenaristkinja, pozorišna umetnica, slem pesnikinja i radnica u kulturi. Diplomirala je dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti, u Beogradu i napisala petnaestak pozorišnih komada izvedenih u Srbiji i inostranstvu. Želela bi da završi postdiplomske studije u Nemačkoj, mada pretpostavlja da bi od ove države lakše dobila azil nego stipendiju. Prijatelji je zovu Minja. Neprijateljima se ne odaziva.

IVAN STOJILJKOVIĆ (Karlovac, 1984.) je filmski reditelj. Iz rodnog grada, prvi put se preselio u okrug jezera Bled. Ubrzo potom slovenački Crveni krst, nudi mu autobus i novac za dalja preseljenja. Živeo je u Beogradu, dok mu se nije desio Niš, u Nišu dok mu se nije desio Leskovac, u Leskovcu dok mu se opet nije desio Beograd, gde trenutno radi i završava master studije na Fakultetu dramskih umetnosti. U Nemačkoj je bio, sa svojim kratkim filmom u selekciji jednog festivala. Osetio se kao Kod svoje kuće. Valjda zbog lepog vremena.